07/08/2020

“Οδύνη για την Βηρυττό και τους Ρωμηούς”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου

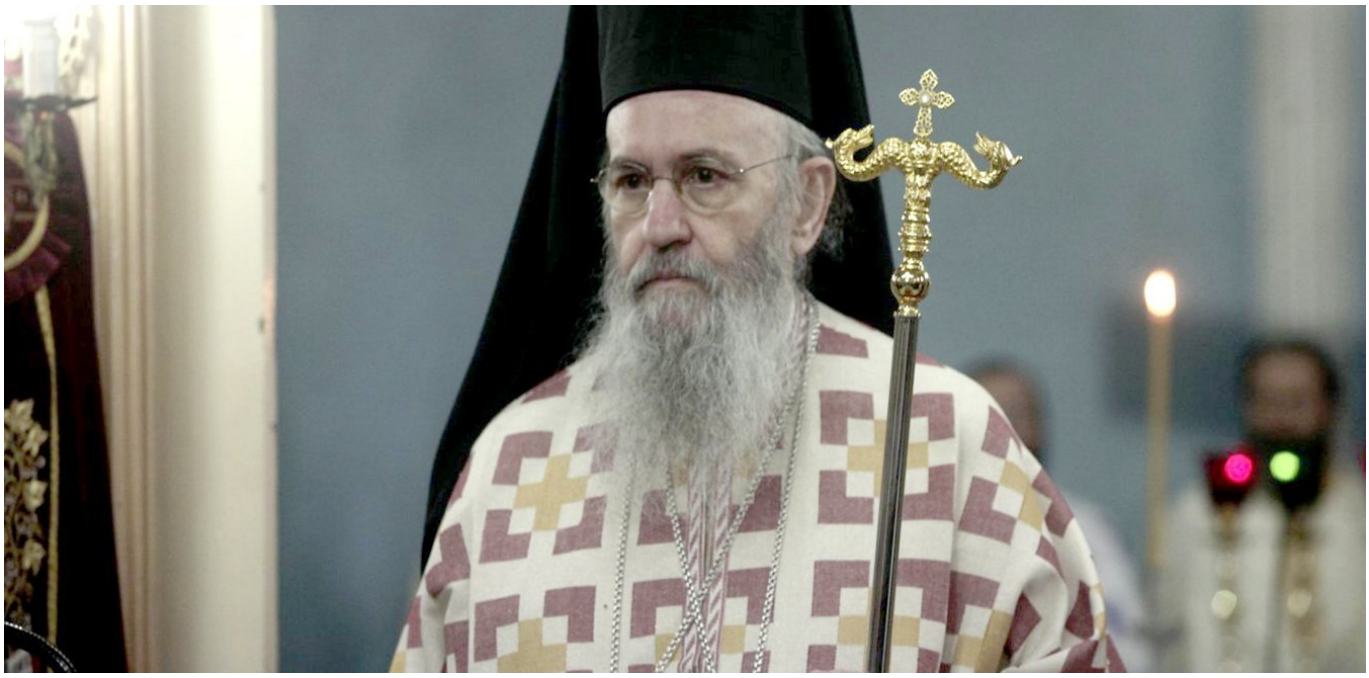

Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου κ. Ιεροθέου

Παρακολουθῶ αὐτές τίς ἡμέρες μέ ὀδύνη τήν φοβερή ἔκρηξη στήν Βηρυττό μέ τόσους θανάτους, τραυματίες καί μέ καταστροφή μεγάλου μέρους τῆς πόλεως καί πολλῶν Ναῶν, Νοσοκομείων καί σπιτιῶν. Αὐτό τό γεγονός ὑπενθύμισε σέ πολλούς τό παλαιότερο γεγονός, ἤτοι τῆς ἀτομικῆς βόμβας στήν Χιροσίμα καί τό Ναγκασάκι, μέ τίς τρομακτικές ἐπιπτώσεις στούς ἀνθρώπους καί τό περιβάλλον.

Καί τά δύο αὐτά γεγονότα ἔγιναν αὐτές τίς ἡμέρες πού ἑορτάζουμε πανηγυρικά τήν ἑορτή τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Χριστοῦ, πού τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ἔλλαμψε ὅπως ὁ ἥλιος καί τά ἱμάτιά Του ἔγιναν λευκά ὅπως τό φῶς.

Τί μεγάλη διαφορά μεταξύ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Χριστοῦ καί τῶν φοβερῶν ἐκρήξεων! Τό ἄκτιστο Φῶς τοῦ Χριστοῦ στό Ὄρος Θαβώρ εἶναι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ ἡ ἔκρηξη αὐτή εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ σκότους. Αὐτή ἡ διαφορά δείχνει τήν ἀντιφατικότητα τῆς ἐποχῆς μας. Ἄλλοι δοξάζουν τό ἄκτιστο Φῶς καί ἄλλοι σκορποῦν τό σκοτάδι τοῦ τρόμου.

Ἀγάπησα τόν Λίβανο καί τήν Βηρυττό, ἀπό τότε πού τήν διετία 1988-1990 ἔμεινα πολύ στόν Λίβανο καί τήν Βηρυττό διδάσκοντας στήν Μπελεμέντειο Θεολογική Σχολή καί στήν συνέχεια τόν ἐπισκεπτόμουν κατά χρονικά διαστήματα, καί συνδέομαι στενά μέ πολλούς Ρωμηούς πού παραμένουν στήν περιοχή αὐτή.

Δέν πρέπει νά ξεχνᾶμε ὅτι οἱ ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες-Ρωμηοί ἔχουμε πολλούς δεσμούς μέ τούς ἀραβόφωνους Ρωμηούς τοῦ Λιβάνου.

Ὁ Λίβανος εἶναι ἡ ἀρχαία Φοινίκη, πού ὑποτάχθηκε διαδοχικά στούς Ἀσσυρίους, τούς Βαβυλωνίους, τούς Πέρσες, στήν συνέχεια κυριεύθηκε ἀπό τόν Μέγα Ἀλέξανδρο, πέρασε στούς Σελευκίδες, τούς Πτολεμαίους καί μετά πέρασε στήν Ρωμαϊκή κυριαρχία.

Ὑπῆρξε τμῆμα τῆς Ἀνατολικῆς Χριστιανικῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας, τόν 7ο αἰώνα μ.Χ. ἔφθασαν στήν περιοχή διάφορα ἀραβικά φύλα, τόν 11ο αἰώνα μ.Χ. ἔγινε τμῆμα τῶν Κρατῶν τῶν Σταυροφόρων καί ὅταν ἔφυγαν οἱ Σταυροφόροι ἔγινε τμῆμα τοῦ Κράτους τῶν Αἰγυπτίων καί τῆς Συρίας. Μεταξύ τοῦ 15ου-18ου αἰῶνος ἔγινε τμῆμα τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας.

Μετά τόν Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, τό 1920, ἡ διοίκηση τοῦ Λιβάνου τέθηκε ἀπό τήν Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν ὑπό τήν κηδεμονία τῶν Γάλλων, καί τό 1926 ἔγινε Δημοκρατία καί λίγα χρόνια μετά ἀναγνωρίσθηκε ἡ ἀνεξαρτησία του. Μέ τήν Γαλλοβρεττανική συμφωνία στίς 23-12-1945 ἀποφασίσθηκε ἡ ἐκκένωση τῶν γαλλικῶν καί βρεττανικῶν στρατευμάτων. Ἀπό τίς ἀρχές τοῦ 1975 μέχρι τό 1990, πού ἐπικρατοῦσε ἐμπόλεμη κατάσταση μέ ἐξάρσεις καί ὑφέσεις, ἔχασαν τήν ζωή τους πάνω ἀπό 150.000 Λιβανέζοι καί τό 1/4 τῶν κατοίκων ἐκπατρίσθηκαν.

Φαίνεται καθαρά ὅτι **οἱ ἱστορικές περιπέτειες τοῦ Λιβάνου ὁμοιάζουν πολύ μέ τίς δικές μας περιπέτειες**. Ἔχουμε πολλές κοινές ἱστορικές διαδρομές. Οἱ Λιβανέζοι, κυρίως οἱ Ρωμηοί εἶναι ἕνας πονεμένος λαός.

Ἡ Βηρυττός, ἡ πρωτεύουσα τοῦ Λιβάνου, εἶναι μιά πανέμορφη πόλη, πού ἔχει χαρακτηρισθῆ ἡ «Ἐλβετία τῆς Ἐγγύς Ἀνατολῆς», τό «μικρό Παρίσι» ἤ τό «Παρίσι τῆς Ἀνατολῆς» καί προκαλεῖ τόν θαυμασμό σέ ὅσους τήν ἐπισκέπτονται.

Γιά πρώτη φορά πῆγα στήν Βηρυττό τήν 28η Φεβρουαρίου 1988, Κυριακή τῆς Ὀρθοδοξίας. Καίτοι ἦταν περίοδος ἐμφυλίου πολέμου, καί μάλιστα πρός τό τέλος του καί πολλά σπίτια ἦταν βομβαρδισμένα καί τά ξενοδοχεῖα κατεστραμμένα, ἡ πόλη στεκόταν σάν μιά ἀρχόντισσα καί θύμιζε τό ἔνδοξο παρελθόν της.

Ἡ Βηρυττός εἶναι ἀρχαία πόλη, ἡ λέξη αὐτή εἶναι χαναανιτική καί σημαίνει πηγάδι. Ἀναφέρεται στά αἰγυπτιακά ἀρχεῖα τῆς 2ας π.Χ. χιλιετίας. Στήν Ρωμαϊκή περίοδο ἔγινε γνωστή ὡς ρωμαϊκή ἀποικία. Ὁ Χριστιανισμός διαδόθηκε ἀπό τούς ἀποστολικούς χρόνους καί ἦταν ἕδρα ἐπισκοπῆς, πού ὑπαγόταν στόν Μητροπολίτη Τύρου καί Φοινίκης.

Εἶναι γνωστή στόν Ἑλληνορωμαϊκό κόσμο γιά τήν περίφημη Νομική Σχολή καί μάλιστα ὁ Τριβωνιανός, ὁ νομικός σύμβουλος τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ ἦταν καθηγητής αὐτῆς τῆς Σχολῆς.

Στήν Βηρυττό δραστηριοποιήθηκαν διάφοροι ἑτερόδοξοι Ἱεραπόστολοι καί ἐργάσθηκαν πολύ δυνατά στήν παιδεία, ἱδρύοντας Σχολές καί Πανεπιστήμια.

Οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί τοῦ Λιβάνου καυχῶνται γιατί εἶναι Ρωμηοί. Ὡς πατρίδα τους αἰσθάνονται τήν Χριστιανική Ρωμαϊκή Αὐτοκρατορίας, ἀκολουθοῦν ὅλες τίς ἐκκλησιαστικές παραδόσεις, καί στούς Ναούς τους ὁ ἕνας ἀπό τούς δύο χορούς τῶν ἱεροψαλτῶν ψάλλει στήν ἑλληνική γλώσσα, καίτοι οἱ περισσότεροι ἀπό τό ἐκκλησίασμα δέν γνωρίζουν ἑλληνικά. Τό κάνουν αὐτό γιά νά δείξουν τήν καταγωγή τους ὅτι εἶναι γηγενεῖς κάτοικοι τῆς περιοχῆς καί ὑπήγοντο στήν Ρωμανία-Βυζάντιο.

Ὁ Ὀρθόδοξος Μητροπολίτης Βηρυττοῦ Ἠλίας σπούδασε στήν Ἀθήνα Θεολογία καί πολλά χρόνια ἐπιτελεῖ ἕνα σημαντικό ποιμαντικό ἔργο, μέ Ναούς, Σχολεῖα, Νοσοκομεῖο, τό ὁποῖο εἶναι τό καλύτερο τῆς πόλεως. Δυστυχῶς, ὅπως μοῦ εἶπε τηλεφωνικῶς πρώην φοιτητής μου καί τώρα καθηγητής, τά περισσότερα καταστράφηκαν ἀπό τήν φοβερή ἔκρηξη τῆς προηγούμενης Τρίτης.

Ἡ Βηρυττός, ὅπως καί ὅλος ὁ Λίβανος βασανίσθηκε ἀπό τόν πολυετῆ ἐμφύλιο πόλεμο (1975-1990), τόν ὁποῖο καί ἐγώ ἔζησα ἀπό κοντά καί γνώρισα τίς συνέπειές του, ἀλλά καί ἀπό συνεχεῖς ταραχές.

Αὐτές τίς τραγικές ἡμέρες ἡ ψυχή μου, ὁ νοῦς μου καί ἡ καρδιά μου εἶναι ἐκεῖ στόν

πονεμένο λαό τοῦ Λιβάνου καί τήν πληγωμένη Βηρυττό. Προσεύχομαι γιά τόν Πατριάρχη Ἀντιοχείας Ἰωάννη, τόν Μητροπολίτη Βηρυττοῦ Ἠλία, τόν Κοσμήτορα τῆς Μπελεμεντείου Θεολογικῆς Σχολῆς «Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός» π. Πορφύριο, τούς πρώην φοιτητές μου πού τώρα διαπρέπουν ὡς Μητροπολίτες, Ἐπίσκοποι, Καθηγητές καί Κληρικοί στόν Λίβανο, τούς ἁπλούς Ρωμηούς πού γνώρισα καί συνδέθηκα μέ αἰσθήματα ἀγάπης. Προσεύχομαι στόν Θεό, νά ἀπαλύνη τόν πόνο τους καί νά φωτίση τούς ἰσχυρούς τῆς γῆς νά τούς συνδράμουν ἀποτελεσματικά.

Ἡ προσευχή μας νά εἶναι μαζί τους, γιατί εἶναι ἀδέλφια μας Ρωμηοί καί γενικά ἄνθρωποι πού πονοῦν καί ὑποφέρουν.

Οἱ Σεβ. Μητροπολίτες Βηρυττοῦ Ἠλίας καί Ναυπάκτου Ἱερόθεος